

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

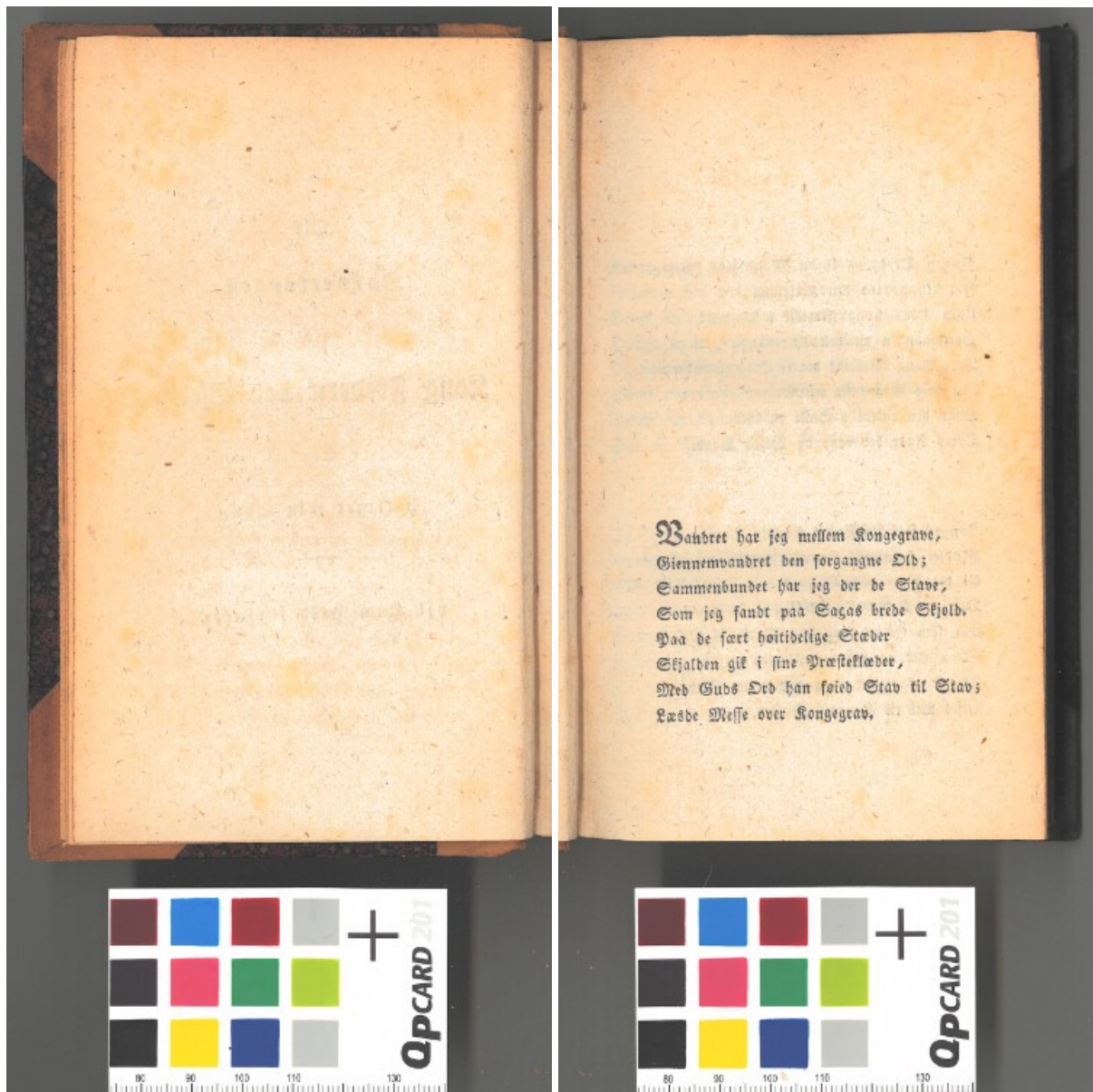
Titel: Roskilde-Riim

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Roskilde-Riim", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. IV. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1814_222-txt-shoot-idm163/facsimile.pdf (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

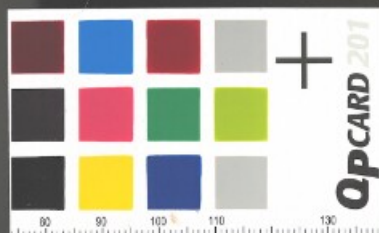
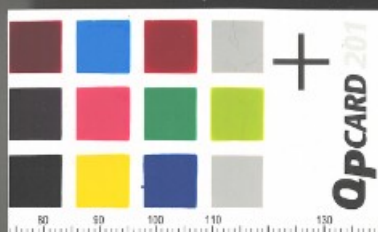

Ingen Drot, og ingen Mand paa Jorden
Jeg tilegne tør den Kirkesang,
Uden Dig, Kong Frederik i Norden!
Doetsmanden til den Hildevang;
Thi, Kong Frederik! det er Dine Grænser,
Fra hvis Grave sig nu Staven vender;
Hvad den tilsede i Smil og Graad,
Deres Kaar det var, og Deres Daad.

Konge! see! jeg stædes for din Throne,
Hættet frem mit Kvæde, som jeg maa,
Ei det gaaer paa Drapers høie Tone,
Dog, o Drot! Du flokken ei forsmaa!
Thi som Etvinds og som Thiodolfs Rife
Saga skal engang dog flokken prise,
Thi sandfærdig den, paa gammel Sæd,
Viser Veie til Kongers Leiesed.

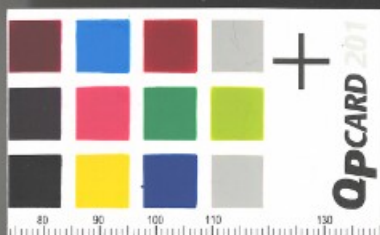
Konge mild! lad det dig ei fortryde!
Skjalben har paa Dine Fædres Grav
Deres Dyd men ogsaa Deres Lyde,
Driftig tegnet med sin Præsteflav;
Og naar Skygger vilde ham forfærde,
Tænkt paa Gud og Christian den Fjerde,
Tænkt om Kongen over Danelard:
Han er Son af Fjerde Christian.

Ja forvist, Kong Frederik den Sjette!
Sattes du i Fjerde Christians Sted,
Giv Gud! jeg turde Dig forjætte,
Hvad han lovede Kong Christians Sæd;
Frebegod og under Blomsterkrone
Fæst ved Ham at sidde paa Din Throne,
Og opreise for Hans Navn et Hus,
Hoit paa Bjerg, paa Afsudstemplets Grus.

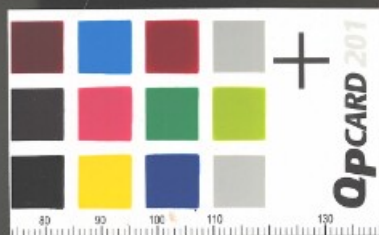
Ja, o Konge! Meget end Magt og Vælde
Himlens Gud Dig gav til Arvelohn:
Du opreife skal paa Christiansfelde
Herrens Huus alt som en Fredssteen;
Kongen, som til Himmeltemplets Vre,
Kirken hoit paa Hænder monne bæere,
Det er Dig, ja Dig, Kong Fredegod!
Rosenstud af Hierde Christians Rod.

Ja, Dit Spiir skal grønns som en Palme,
Styde Blomster som en Aaronsstav;
Hamres skal til Dig af ædte Malme,
Hæderskronen, som den Rige gav
Til den Drot, der vilde trostlig kyde
Rosenbællen som en Laug at flyde,
Luttrende, og kvægende berhos,
Dver Stub og Lyng og Klippemok.

Saa, Hilsa! Kong Fredrik den Sjette!
Sat af Gud i Hierde Christians Stæd!
Gud ske Lov! at jeg tør Dig forjætte,
Hvad Han lovede Kong Christians Sæd;
Fredegod, og under Blomsterkronen,
Fæst ved Ham, at klæde Nordens Throne,
Dg opreife for Hans Navn et Huus
Hoit paa Bierg, paa Afgudsstemplets Grus!

Kast da kun, o Drot! paa Gud al Sorgen!
Han har sagt, Han sørge vil for Dig,
Kom ihu, at det er Jul i Morgen!
Sødt da toner det fra Himmerig,
Ja til Hyrderne et Englesvæde
Loner sødt om Frelse, Fred og Glæde,
Gak med Hyrderne til Bethlehem!
Glad da hjem Du vist skal gaae med dem.

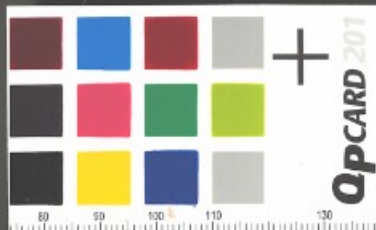
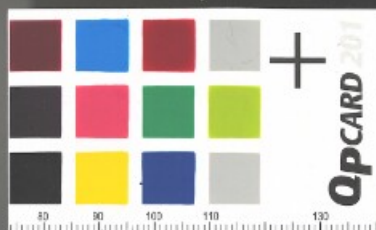

Kad da kun den Løve og de Drene
Havde Mod paa Danmarks Hjerteslod!
Vinden suget, Kal' se et andet Hjerte
Viste saa, at de saae Bød for Mod,
Naar for Lyden paa sin Denevinge,
Elosoven maa sig selv forprænge;
Dg naar Drenen med sin Lovstand
Stætter Dreene, som Kiolen Vand.

Dog, o Konge! til Dig taler Præsten,
Ikke sine men sin Herres Død:
Hvilsen ei seæ Østen eller Vesten
Bente Du, og ei fra Syd og Nord!
Stet alene Dig ved Visehavnen!
Hold den troelig over Leondelagen!
Giv ei Hunde Helligdommen sin!
Kast ei Perlerne for Slevens Svinn!

Dagen hælber nu, og Timen skræber,
Fra Din Hald jeg gaar til Juleteeg,
Det skal lues i de sidste Lieder,
Om med Logn jeg Dønnertongen soeg.
Jeg har sungen hvad jeg aldrig vidste,
Men jeg saae og Staven maatte riste,
Døvende fremdæret jeg min Sang,
Men det leger i mig ved dens Klang.

D! foragt ei denne sære Stemme!
Det er underligt at være Skjald,
Køsterne seæ Dven vi fornemme
I det hemmelige Dønesfald,
Hvad vi sige, selv vi ikke vide,
Men o vee den Skjald som vilde skide!
Herren selv maa sine Død forklæa,
Han har skakt, hvad Skjalbesiet saae.

Sæt, o Drot! til mine Fædres Grave!
Følg min Sang til Nofens Kildevang!
Sødt det aander i den Kirkehavn;
Du i Vandet skal forstaa min Sang;
Salvet skal Du under Chørens Due
Herrens Lignelse og Syner flue;
Til Kong Christian den Fjerdes Vand
Din skal knyttes med et evigt Baand.

allerunderdanigst

N. F. S. Grundtvig,
Capellan.

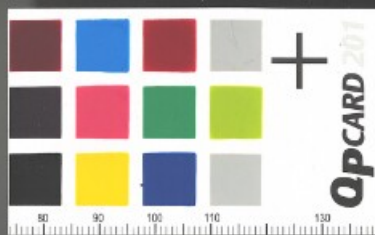
Juleaften 1833.

Hil dig Roskilde! ja hilslæt
Hellig Korsets Kongekilde!
Tidlig sprang du af dit Bælb,
Gid du og henteses side!

Ind til Leire bugted sig
Fra det gamle Hav en Vig,
Den var kun et Kæmpevad,
Der kun Snekken smal og flad
Under Karen kunde glide,
Eeg og Bøg kun ved dens Side
Borte mellem vilde Blommer.

Ind til Roskilds Fjorden bred
Vølgede i gamle Dage,
Og ad den saa prud indfæed
Under Seilet gyldne Drage.

2

Sjelken nu, du gamle Fjerd,
Man besøger dine Banke,
Vi har megen Last ombord,
Kunde let paa Stenen strandt,
Heller paa det vilde Hav
Blit vi dejstelig omfare,
Lovenaa den aabne Grav
Evoomme Ting saa dyrebare,
Som kan Lunge, Næse, Die,
Dre, Keop og Sæt seenoie,
Alt vi kan os for vor Last
Købe, som vi maa, i Hast,
Dg fortise vi tilfødt,
At vor Last vi har opskrevet,
Da der staar i Regnekrævet,
Den skal os betales vist,
Ddi Proccenten har vi givet,
Hvis vi da kan bjerge Livet,
Har vi vundet, hvad vi sit
Haveret for vi sorgil;
Kan vi ikke, nu velan?
Sligt fortæyder ingen Mand.

Nostild! mig dog ikke lyst
Paa det Brev til fjerne Kyster,
Dovellig at vende Stavn,

